

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/511/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7113223147
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2017:7113223147.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a sudkýň JUDr. Andrey Galdunovej a JUDr. Anny Slovinskej v spore žalobcu H.. K. K., J., H., X.: XX.XX.XXXX, bytom F., N.. C. XX, právne zastúpeného : Advokátskou kanceláriou JUDr. Ján Tokár, spol. s r.o., ul. Werferova 1, Košice, IČO: 36721981, proti žalovanému: A.. K. V., X.: XX.XX.XXXX, bytom F., G. V. X, právne zastúpenému advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, AK Košice, ul. Štúrova 20, v konaní o ochranu osobnosti, o odvolaní žalovaného proti rozsudku 39C/263/2013-195 z 15.12.2015 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P r i z n á v a žalobcovi proti neúspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1.Okresný súd Košice I ako súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 39C/263/2013-195 z 15.12.2015 rozhodol nasledovne:

Za neoprávnený zásah do občianskej cti a ľudskej dôstojnosti navrhovateľa je odporca povinný poskytnúť navrhovateľovi primerané zadostučinenie tým, že sa do 7 dní od právoplatnosti tohto rozsudku ospravedlní navrhovateľovi a to zverejnením ospravedlnenia na odporcom zvolanej tlačovej konferencii s názvom „ Ospravedlnenie primátorovi Košic,“ v tomto znení: „ Dňa 30.01.2013 som na svojej tlačovej konferencii s názvom „ Výber parkovného súkromnou firmou ukráti mesto Košice o zisk 50 miliónov EIR „zverejnil informácie, ktoré neboli založené na skutočnosti, ale na skreslených údajoch. Rovnako som uviedol výroky, ktoré znevažovali osobu primátora mesta F. K. K. a zasiahli do jeho práv na ochranu osobnosti. Týmto sa ospravedľujem primátorovi mesta F. K. K.A., že zverejnením týchto informácií a uvedením predmetných výrokov som neoprávnene zasiahol do jeho práva na ochranu občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, keď som v nich uvádzal nepravdivé tvrdenia a hanlivé hodnotiace úsudky.“

Za neoprávnený zásah do občianskej cti a ľudskej dôstojnosti navrhovateľa je odporca povinný zaplatiť navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3 000,- EUR a to do 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

Odporca je povinný nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 632,88 EUR pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku za podaný návrh vo výške 156,-EUR a z trov právneho zastúpenia vo výške 476,88 EUR, tieto právnenmu zástupcovi navrhovateľa a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

2.Rozhodol tak o návrhu doručenom súdu 14.08.2013, ktorým sa žalobca (navrhovateľ) domáhal vydania rozhodnutia podľa výroku rozsudku súdu prvej inštancie s odôvodnením, že dňa 30.01.2013

žalovaný (odporca), ktorý je poslancom mestskej časti mesta Košice, Košice - Staré Mesto zvolal tlačovú konferenciu ku koncepcii parkovania v meste Košice pod názvom „ Výber parkovného súkromnou firmou ukráti mesto Košice o zisk 50 miliónov EUR“ a v jej úvode uviedol, že : „ Na dnešnej tlačovej konferencii Vám predstavíme starostlivo pripravený podraz na občanov mesta Košice a obyvateľov Starého mesta a taktiež to, akým spôsobom vedenie mesta Košice odčerpáva finančné zdroje z rozpočtu, resp. z príjmu mesta a z vrecák všetkých občanov.“ Na predmetnej tlačovej konferencii žalovaný ďalej okrem iného uviedol: „ takýto kšeft sa snáď nepodaril ani za R. éry, ani nikomu v Bratislave, Košice sú naozaj EHMK, avšak bohužiaľ Európske hlavné mesto kšeftov, pán primátor je asi schizofrenik, keď v Bratislave presadzuje zoštatnenie súkromných spoločností, vytváranie monopolu a razí teóriu aj s celým Smerom, že štátne vlastníctvo je najlepšie, a keď prejde o 400 km na východ, tak robí presný opak, zadáva zákazku súkromnej spoločnosti, ktorá bude spravovať monopolnú službu, ktorú poskytovalo mesto...“ . Ďalej žalobca v návrhu poukázal na to, že za touto tlačovou konferenciou nasledovalo publikovanie tlačovej správy zo dňa 30.01.2013, v ktorej žalovaný uvádza množstvo nepravdivých tvrdení a útočí v nej na vedenie mesta F. a žalobcu, ktorý je primátorom mesta F.. Žalovaný v tejto správe poskytol skreslené informácie na základe nepresných výpočtov založených na zámerne skreslených a nadhodnotených údajoch, týkajúcich sa výberu parkovného . Na ich základe spolu s nereálnymi prognózami ďalšieho vývoja dospel žalovaný k záverom o vysokých avšak nereálnych budúcich tržbách a ziskoch súkromnej spoločnosti poskytujúcej parkovacie služby v meste F.. Zároveň svojimi výroky vyvoláva dojem o nezákonomnom postupe vedenia mesta F. a žalobcu, ako jeho predstaviteľa.

Žalobca poukazoval aj na to, že následne žalovaný zahájil petičnú akciu s názvom „Petícia za zlepšenie podmienok občanov pri poskytovaní parkovacích služieb súkromnou spoločnosťou“, k čomu bola vydaná tlačová správa dňa 13.03.2013, obsahujúca vyjadrenie žalovaného: „Je smutné, že predstavitelia Smeru-SD na čele s primátorom K. svojimi krokmi robia presný opak toho, čo by mali, a to je obhajovanie záujmov obyvateľov F.. Podľa žalobcu predmetné výroky sú nielen nepravdivé, ale aj hanlivé a dehonestujúce a ich verejným rozširovaním žalovaný zasiahol do práva žalobcu na ochranu jeho cti a ľudskej dôstojnosti, spôsobom, ktorý je objektívne spôsobilý znevážiť osobu žalobcu ako primátora mesta F., ale aj ako obyvateľa F. medzi ostatnými obyvateľmi F. a inými osobami. Došlo k poškodeniu jeho dobrého mena medzi osobami, ktoré ho poznajú, ako aj v širšej verejnosti. Konanie žalovaného je tak intenzívne, že prekračuje mieru, ktorá je v demokratickej spoločnosti tolerovateľná a zákonom prípustná aj vo vzťahu k osobe žalobcu, ktorý je primátorom mesta a poslancom Národnej rady SR, v dôsledku čoho musí zniesť intenzívnejší zásah do osobnostnej sféry života. Zdôraznil, že schizofrénia je závažnou psychiatrickou diagnózou ovplyvňujúcou predovšetkým správanie sa fyzickej osoby a zároveň uviedol, že nepravdivé tvrdenia žalobcu uvádzajú obyvateľov Mesta Košice do omylu, tým, že vzbudzujú dojem, že mesto Košice neoprávnene nakladá s majetkom mesta.

Súd prvej inštancie zohľadnil aj stanovisko žalovaného, ktorý žiadal návrh zamietnuť s poukazom na to, že žalobca je povinný tolerovať i také zásahy do ochrany osobnosti, ktoré iné osoby tolerovať nie sú povinné, nakoľko zastáva funkciu primátora Mesta F. a je zároveň poslancom Národnej rady SR, teda osobou verejne činnou. Poukázal na rozsudok ESLP vo veci sťažnosti Lingens proti Rakúsku č. 9815/82, ako aj vo veci sťažnosti Kwiecen proti Poľsku 51744/99 bod 52, v zmysle ktorých stupeň dovolenej kritiky sa vo vzťahu k osobám, ktoré zastávajú funkcie v politike, či už na regionálnej alebo celoštátnej úrovni, výrazne zvyšuje oproti „bežným občanom“. Vyjadril názor, že on podrobil žalovaného kritickému hodnoteniu vo vzťahu k otázkam verejného záujmu spôsobom , ktorý nebol neprimeraný.

3.Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 11, § 13 ods. 1,2,3 zákona č. 40/1964 Zb., Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) spolu s článkom 26 ods. 1, 2 a 4 Ústavy SR (zákon č. 460/1992 Zb.) a článkom 10 ods. 1,2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Poukázal na základné zásady a princípy uplatňované v zmysle § 11 a § 13 OZ pri poskytovaní ochrany osobnej cti a ľudskej dôstojnosti, typy žalôb na ochranu osobnosti a ich účel (čoho sa môže ten do koho osobnostných práv bolo zásiahnuté domáhať), na charakteristiku jednotlivých typov konania, ktoré sú objektívne spôsobilé privodiť ujmu na osobnosti subjektu práva (nepravdivé skutkové tvrdenia, tvrdenia difamačného charakteru, neprípustné hodnotiace úsudky, neoprávnená kritika) a poukázal na to, že v tomto konaní sa navrhovateľ domáha ochrany svojej cti a ľudskej dôstojnosti reštitučnou a satisfakčnou žalobou. Upriamil pozornosť na to, že v prejednávanej veci došlo ku kolízii (vzájomnému stretu) dvoch chránených záujmov a to na jednej strane u navrhovateľa subjektívneho práva na ochranu osobnosti a na druhej strane u odporcu práva na slobodu prejavu, kde je predpokladom správneho rozhodnutia súdu test pomernosti, ktorý zohľadní okolnosti na oboch procesných stranách. Vychádzal z úvahy, že na strane osoby domáhajúcej sa ochrany osobnosti a súvisiacich nárokov je potrebné prihliadnuť na to, do akého práva, koho, čím, s akou intenzitou a s akými dôsledkami bolo zasiahnuté, na strane osoby, proti ktorej

smeruje návrh (na ochranu osobnosti a s ním súvisiace nároky) je nevyhnutné posúdiť to, aké boli ciele a zvolené prostriedky uplatnenia slobody prejavu.

Preto podľa súdu prvej inštancie v predmetnej veci bolo treba posúdiť, či výroky odporcu prednesené na tlačovej konferencii zvolanej odporcom a následne zverejnené v tlači (ne)zasiahli do osobnostných práv navrhovateľa a ak áno, v akej miere, či (ne)došlo k zníženiu dôstojnosti navrhovateľa v spoločnosti a napokon, či je dôvodný aj uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a v akom rozsahu. Preto sa v prvom rade zaoberal otázkou pravdivosti tvrdení, resp. výrokov odporcu. Po vykonanom dokazovaní mal prvoinštančný súd za to, že žalovaný svojimi výroky v podobe nepravdivých skutkových tvrdení a nepravdivého hodnotiaceho úsudku zasiahol do práva navrhovateľa na česť a ľudskú dôstojnosť, pričom tieto nepravdivé tvrdení a úsudky sú objektívne spôsobilé vyvolať dojem, že navrhovateľ ako primátor mesta F. nekoná v záujme obyvateľov mesta Košice. Zároveň tvrdením, ktoré je neadekvátne, neprimerane, hanlivé a znevažujúce sa žalovaný snaží podsunúť verejnosti to, že navrhovateľ trpí psychickou chorobou.

V konaní bolo podľa súdu prvej inštancie dostatočným spôsobom preukázané, že odporca predniesol na tlačovej konferencii konanej dňa 30.01.2013 pod názvom „Výber parkovného súkromnou firmou ukráti mesto F. o zisk 50 miliónov EUR.“ nasledovné výroky:

„ Na dnešnej tlačovej konferencii Vám predstavíme starostlivo pripravený podraz na občanov F. a obyvateľov Starého mesta. Taktiež to, akým spôsobom vedenie mesta F. odčerpáva finančné zdroje z rozpočtu, resp. príjmu mesta a z vrecák všetkých občanov.“ (1.výrok zverejnený v článku „ Košická SDKÚ kritizuje parkovanie, K. dá trestné oznámenie“ , ktorý vyšiel v denníku Korzár, čo bolo súdu preukázané výťahom z internetovej stránky tohto denníka),

„ Takýto kšeft sa snáď nepodaril ani za R. éry, ani nikomu v Bratislave, Košice sú naozaj EHMK avšak bohužiaľ Európske hlavné mesto kšeftov, pán primátor je asi schizofrenik, keď v Bratislave predstavuje zoštatnenie súkromných spoločností, vytváranie monopolu a razí teóriu, že štátne vlastníctvo je najlepšie, a keď prejde 400 km na východ, robí opak., (2.výrok zverejnený v článku „Košická SDKÚ kritizuje parkovanie, K. dá trestné oznámenie“, ktorý vyšiel v denníku Korzár, čo bolo súdu preukázané výťahom z internetovej stránky tohto denníka),

„Súčasnú vedenie mesta Košice zabezpečilo možnosť vysokých ziskov súkromnej spoločnosti, ktorý podľa našich prepočtov pri uvedených cenách parkovného presiahne za desať rokov podľa našich prepočtov okolo 50 miliónov EUR, pri tržbách okolo 60 miliónov EUR.“ (3. výrok zverejnený v článku : „Košická SDKÚ kritizuje parkovanie, K. dá trestné oznámenie“, ktorý vyšiel v denníku Korzár, čo bolo súdu preukázané výťahom z internetovej stránky tohto denníka a zároveň je aj uvedený v Tlačovej správe zo dňa 30.01.2013) .

Prvoinštančný súd dospel k záveru, že týmito výroky v miere prevyšujúcej mieru prípustnú v demokratickej spoločnosti odporca zasiahol do práva navrhovateľa na ochranu osobnosti, konkrétne do práva na česť, pretože považoval v nich obsiahnuté skutkové tvrdenia za nepravdivé a zároveň aj difamujúce, ako aj za nepravdivý hodnotiaci úsudok a tým bola v značnej miere znížená vážnosť navrhovateľa.

Ku skutkovému tvrdeniu odporcu v 1.výroku : „ Na dnešnej tlačovej konferencii Vám predstavíme starostlivo pripravený podraz na občanov F. a obyvateľov Starého mesta. Taktiež to, akým spôsobom vedenie mesta F. odčerpáva finančné zdroje z rozpočtu, resp. príjmu mesta a z vrecák všetkých občanov.“ prvoinštančný súd uzavrel, že odporca neunesol tzv. dôkaz pravdy, teda bol v konaní preukázaný opak tvrdeného (že zisky spoločnosti EEI s.r.o. budú také aké prezentoval odporca) na tejto tlačovej konferencii a zároveň nebolo preukázané odporcom to, že dochádza k odčerpávaniu finančných zdrojov z rozpočtu. Preto súd považoval tento jeho výrok za nepravdivé skutkové tvrdenie, vychádzajúce zo skreslených údajov (výpočtov). Zároveň tento výrok nepravdivo vyvoláva dojem, že navrhovateľ pôsobiaci vo funkcii primátora mesta F. koná vo veciach finančných v neprospech občanov mesta F. a nehospodárne nakladá s majetkom mesta F..

Vo vzťahu ku skutkovému tvrdeniu odporcu v 2.výroku : „takýto kšeft sa snáď nepodaril ani za R. éry, ani nikomu v Bratislave, Košice sú naozaj EHMK avšak bohužiaľ Európske hlavné mesto kšeftov, pán primátor je asi schizofrenik, keď v Bratislave predstavuje zoštatnenie súkromných spoločností, vytváranie monopolu a razí teóriu, že štátne vlastníctvo je najlepšie, a keď prejde 400 km na východ, robí opak“ súd prvej inštancie dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané aby prenechanie parkovacích miest a parkovacieho domu v meste F. boli „kšeftom,..“ Z dôraznil, že v konaní nebolo preukázané (ani odporcom), že predpokladané výpočty odporcu, ktorými sa prezentoval na ním zvolanej tlačovej konferencii boli správne a ani nebolo preukázané, aby zisky spoločnosti EEI s.r.o. boli také aké uviedol na tlačovej konferencii. V tejto časti preto súd považoval toto skutkové tvrdenie odporcu za nepravdivé a zároveň aj difamujúce nakoľko vyvoláva dojem, že navrhovateľ ako primátor mesta F. nehospodári

s majetkom mesta F. účelne a v záujme obyvateľov mesta F.. V časti výroku „...F. sú naozaj EHMK avšak bohužiaľ Európske hlavné mesto kšeftov ...“ ide podľa prvoinštančného súdu o hodnotiaci úsudok, ktorý je hanlivý a ktorý vyvoláva dojem, že navrhovateľ ako primátor mesta F. v čase keď boli Košice Európskym hlavným mestom kultúry umožnil prostredníctvom prenájmu parkovacích plôch v meste Košice ako aj prenájmu parkovacieho domu zarábať na týchto miestach súkromnej spoločnosti . V časti tohto výroku pokiaľ sa odporca vyjadril že „pán primátor je asi schizofrenik“ mal súd za to, že toto jeho tvrdenie je nielen nepravdivé ale aj hanlivé a znevažujúce osobu navrhovateľa, majúce sa cieľ vyvolať v očiach verejnosti dojem, že navrhovateľ trpí psychickou chorobou, ktorá ovplyvňuje jeho konanie. Podľa súdu prvej inštancie nie je postačujúce vysvetlenie odporcu o tom v akom kontexte to na tlačovej besede povedal a ani vyjadrenie jeho právnej zástupkyne. Táto súdu síce predložila výňatok z Krátkeho slovníka slovenského jazyka, avšak tento žiadnym spôsobom nepreukazuje (vzhľadom na viaceré tam uvedené významy) opak dojmu vyvolaného odporcom pri použití tohto slovného spojenia na tlačovej konferencii a následne uvedením v médiách.

3.výrok odporcu : „Súčasnú vedenie mesta Košice zabezpečilo možnosť vysokých ziskov súkromnej spoločnosti, ktorý podľa našich prepočtov pri uvedených cenách parkovného presiahne za desať rokov podľa našich prepočtov okolo 50 miliónov EUR, pri tržbách okolo 60 (68) miliónov EUR“ súd prvej inštancie takisto považoval za nepravdivé skutkové tvrdenie vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania, ktorým nebolo preukázané, aby spoločnosť EEI s.r.o. dosahovala takéto zisky a zároveň ho považoval aj za výrok neprimeraný a zasahujúci do cti, vážnosti a dôstojnosti navrhovateľa, nakoľko vyvoláva dojem, že navrhovateľ, ktorý je vo vedení mesta F. sa snažil o to, aby spoločnosť EEI s.r.o. získala prenájmom parkovacích miest a parkovacieho domu zisk vo výške 50 miliónov EUR a teda o túto sumu navrhovateľ pripravil mesto F..

Ďalej prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukázal na to, že navrhovateľ citoval v návrhu na začatie konania aj ďalší výrok odporcu : „Vedenie mesta na čele s primátorom K. týmto umožní podľa našich prepočtov obrovské tržby súkromnej spoločnosti na úkor vlastných príjmov a výdavkov svojich občanov.“ - ktorý bol obsiahnutý v Tlačovej správe zo dňa 30.1.2013. Súd vychádzajúc z petitu návrhu mal za to, že navrhovateľ sa domáha ochrany len vo vzťahu k výrokom predneseným odporcom na Tlačovej konferencii dňa 30.1.2013 a z obsahu návrhu je zrejmé, že tento výrok uviedol navrhovateľ podporne vo vzťahu k výrokom uvedeným odporcom na tlačovej konferencii.Súd prvej inštancie tento výrok takisto považoval vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania za nepravdivé skutkové tvrdenie, ktoré je spôsobilé zasiahnuť do cti navrhovateľa, nakoľko toto tvrdenie vyvoláva takisto dojem, že navrhovateľ vystupujúci vo funkcii primátora mesta F. nekoná v záujme mesta F. a nehospodárne nakladá s majetkom mesta F..

Pokiaľ ide o vyjadrenie miery, akou bola zásahom znížená dôstojnosť alebo vážnosť navrhovateľa v spoločnosti, súd prvej inštancie vychádzal z úvahy, že bolo potrebné vychádzať z následnej reakcie zásahom vyvolanej v rodinnom, pracovnom, či inom prostredí navrhovateľa. Navrhovateľ pri svojom výsluchu uviedol, že týmito výroky odporcu trpel nielen on sám ale aj jeho blízki. Bol opakovane atakovaný nielen blízkymi ale aj známymi a občanmi mesta na ulici prečo škodí mestu , alebo dotazovaný prečo tak zle konal, keď o ňom tak dehonestujúco a urážlivo píšú. Aj keď tieto jeho tvrdenia o následkoch neoprávneného zásahu neboli ďalej dokladované, vzhľadom na intenzitu zásahu, spoločenské postavenie odporcu (v tom čase primátor mesta F.) a spoločenské postavenie navrhovateľa ,ako aj vzhľadom na to, že výroky boli prednesené nie v malom okruhu osôb a následne prezentované v masovokomunikačných prostriedkoch prístupných verejnosti (Tlačová správa zo dňa 30.1.2013, ako aj články na www. stránkach ako www.korzar.sk. a aj www.ssn.sk), dospel súd k záveru, že bola v značnej miere znížená česť a dôstojnosť navrhovateľa v spoločenských kruhoch, čo nepochybne musel aj subjektívne pociťovať.

Nakoľko navrhovateľ je osobou verejne činnou súd sa stotožnil sa s námietkou právnej zástupkyne odporcu o tom, že stupeň dovolenej kritiky sa vo vzťahu k osobám, ktoré zastávajú funkciu v politike či už na úrovni regionálnej alebo celoštátnej výrazným spôsobom zvyšuje oproti bežným občanom, čo nepopieral ani sám navrhovateľ. Preto zohľadnil že, tieto hranice sú u politikov adekvátne širšie ako u súkromnej osoby ,avšak zároveň vychádzal z úvahy, že pokiaľ pri nepravdivých skutkových tvrdeniach a kritike boli použité výrazy, ktorých miera expresivity je v značnom nepomere k cieľu kritiky a vyrieknutých skutkových tvrdení, sú teda neprimerané a vyplýva z nich úmysel znevážiť či uraziť kritizovanú osobu (tzv. intenzívny exces), ide o také konanie, ktoré je spôsobilé zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti. V tomto prípade predovšetkým použitie výrazu : „pán primátor je asi schizofrenik „ bolo podľa prvoinštančného súdu neprimerané a sledovalo za cieľ znevážiť navrhovateľa (odporca opak tohto nepreukázal).Vychádzajúc z uvedeného súd prvej inštancie uzavrel, že v príčinnej súvislosti k vyššie uvedenými výroky odporcu došlo v značnej miere k zníženiu cti a dôstojnosti navrhovateľa,

preto uložil odporcovi povinnosť ospravedlniť sa navrhovateľovi tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy vzhľadom na okolnosti prípadu a záver o tom, že výrokmi odporcu bola v značnej miere znížená česť, vážnosť a dôstojnosť navrhovateľ, mal súd prvej inštancie za to, že bolo nepostačujúcim samotné ospravedlnenie a považoval za dôvodné aj priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle ust. § 13 OZ v takej výške v akej si ju uplatnil sám navrhovateľ. Súd zdôraznil, že táto náhrada nemajetkovej je len symbolickou náhradou v porovnaní s platom navrhovateľa, ktorého výška je verejnosti známa a nebude pôsobiť na odporcu likvidačné.

Súd prvej inštancie sa nestotožnil s tvrdením právnej zástupkyne odporcu o tom, že navrhovateľ nemá v tomto prípade aktívnu legitímáciu na podanie žaloby, nakoľko navrhovateľ sa v tomto prípade domáhal ochrany osobnosti ako fyzická osoba vystupujúca v postavení primátora mesta Košíc.

Ďalej súd odôvodnil nevykonanie niektorých dôkazov navrhovaných právnu zástupkyňou odporcu (zabezpečenie zmluvy uzavretej medzi spoločnosťou EEI, s.r.o. a Mestskou políciou), s ohľadom na neunesenie tzv. dôkazu pravdy, resp. preukázanie nepravdivosti jeho výrokov, v dôsledku čoho nebol daný dôvod vykonať tento dôkaz. Zdôraznil, že ani samotnou právnu zástupkyňou odporcu nebolo uvedené čo sa týmto dôkazom má preukázať - uvedenie len toho, že je to potrebné pre účely porovnania, nepovažoval za postačujúce, nakoľko nie je zrejmé, čo sa malo porovnávať. Zároveň súd poukázal aj na zásadu koncentrácie upravenú v ustanovení § 118a O.s.p. a neprihliadal pri dokazovaní na rozsudok predložený právnu zástupkyňou odporcu ani na Koncepčný návrh predložený právnym zástupcom navrhovateľa, nakoľko obe strany mali možnosť tieto listiny predložiť v súlade s koncentračnou zásadou upravenou v ust. § 118a O.s.p., keďže je zrejmé, že obom stranám boli tieto dôkazy známe už pred prvým pojednávaním vo veci.

4. O trovách úspešného navrhovateľa súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1, § 137 a § 149 ods.1 O.s.p.. Navrhovateľ si uplatnil náhradu trov konania v zákonom stanovenej lehote písomne vo výške 632,88 EUR pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 165,- EUR a z trov právneho zastúpenia vo výške 476,88 EUR, tieto v zmysle vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Trovy právneho zastúpenia vo výške 476,88 EUR boli uplatnené takto: Odmena vo výške 365,16 za tieto úkony právnej služby : Prevzatie a príprava zastúpenia (§ 13a ods. 1 písmeno a)) - vo výške 91,29 EUR, Písomné podanie na súd (§ 13a ods. 1 písmeno c)) - vo výške 91,29 EUR, Účasť na pojednávaní dňa 23.01.2014 (§ 13a ods. 1 písmeno d)) vo výške 91,29 EUR, Účasť na pojednávaní dňa 19.01.2016 (§ 13a ods. 1 písmeno d)) vo výške 91,29 EUR. Režijný paušál k týmto úkonom právnej služby : Úkony z roku 2013 - 2x 7,81 EUR, Úkon z roku 2014 - 1x 8,04 EUR, Úkon z roku 2016 - 1x 8,58 EUR. K odmene a režijnému paušálu náhrada 20 % DPH vo výške 79,48 EUR počítaná zo základu 397,40 EUR. Súd prvej inštancie preskúmal predložené vyúčtovanie náhrady trov konania v zmysle ust. § 9, § 10, § 13a, § 15, § 16 a § 18 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a mal za to, že náhrada trov právneho zastúpenia bola vyúčtovaná správne, preto ju navrhovateľovi(ďalej žalobcovi) priznal v ním uplatnenej výške t.j. v sume 476,88 Eur proti neúspešnému odporcovi (ďalej žalovanému).

5. Proti uvedenému rozsudku podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojitosti s 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p.,aj podľa § 205 ods. 2 písm. b), d/ a f/ proti všetkým výrokom a žiadal, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne v celom rozsahu a prizná mu náhradu trov odvolacieho konania. Ako prvý žalovaný vyjadril názor, že postupom súdu prvého stupňa došlo k vade uvedenej v ust. § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p., ktorou došlo voči nemu k odňatiu možnosti konať pred súdom, spočívajúcej najmä v nedostatku odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktoré nezodpovedá úprave obsiahnutej v § 157 ods. 2 O. s. p. a zároveň z dôvodu jeho nezrozumiteľnosti. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na to, že na pojednávaní konanom dňa 23.1.2014 prostredníctvom svojej právnej zástupkyne navrhol vykonanie dôkazov vyžiadaním spisu od Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach sp. zn. ČVS: ORP-817/3-OVK-KE-2013 o trestnom oznámení podanom v súvislosti s jeho výrokmi Mestom Košice, ktorý návrh smeroval k preukázaniu skutočností, že jeho výrokmi sa cítilo dotknuté Mesto Košice ako právnická osoba, čo považoval za podstatné na posúdenie otázky aktívnej legitímácie žalobcu. Súd o tomto návrhu nerozhodol, že ho nevykoná, nevykonával ho a v odôvodnení rozhodnutia nemožno nájsť žiadnu zmienku o tom, prečo tento dôkaz nevykonával. Zároveň odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie považoval žalovaný za nezrozumiteľné nakoľko žalobca sa domáhal v konaní poskytnutia mu zadostučinenia za výroky prednesené na tlačovej konferencii dňa 30.1.2013 a podľa žalovaného je nejasnou otázkou, aký význam pre rozhodnutie súdu malo vyhodnocovanie iných výrokov, ako tých, ktoré odzneli na tlačovej konferencii dňa 30.1.2013 (keďže

prvoinštančný súd vyhodnocoval aj výroky z tlačovej správy zo dňa 30.1.2013). Za úplne nejasné považuje žalovaný priznanie náhrady nemajetkovej ujmy, keďže podľa neho z napadnutého rozsudku nie je jasné, či súd vyhodnotil údajnú závažnosť zásahu do osobnostných práv žalobcu vo vzťahu k dvom vyjadreniam, na ktoré poukazuje vo svojom návrhu žalobca alebo aj vo vzťahu k iným výrokom, voči ktorým sa však ospravedlnenia žalobca nedomáha, keďže neodznili na tlačovej konferencii. Tu žalovaný zdôraznil, že ani jeden výrok prednesený na tlačovej konferencii sa nevzťahoval k predpokladaným tržbám spoločnosti EEI a údaj o odhade tržieb a zisku tejto spoločnosti je obsiahnutý iba v tlačovej správe zo dňa 30. 1.2013, napriek tomu súd prvej inštancie z nejasných dôvodov v odôvodnení svojho rozhodnutia venoval veľkú pozornosť nejasnostiam pri matematických výpočtoch.

Ako ďalší dôvod, ktorým mu bola odňatá možnosť konať pred súdom žalovaný uvádzal neumožnenie mu kladenia otázok žalobcovi v takom rozsahu v akom to prostredníctvom svojej právnej zástupkyne považoval za potrebné. Žalovaný citoval ust. § 126 ods. 3, § 131 ods. 1,2 O.s.p. a poukázal na zápisnicu o pojednávaní zo dňa 23.1.2014, odročenom na deň 19.1.2016 (na ktoré sa žalobca neustanovil) , s tým, že podľa názoru žalovaného výsluch žalobcu nebol ukončený. Zdôraznil, že na pojednávaní konanom dňa 19.1.2016, jeho právna zástupkyňa trvala na tom, aby jej bolo umožnené ešte položiť otázky žalobcovi, o ktorom návrhu na vykonanie dokazovania súd nerozhodol a vyhlásil dokazovanie za skončené. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa nenachádza zmienka o tom, prečo súd neumožnil vykonanie dôkazu výsluchom žalobcu, resp. kladením mu otázok zo strany žalovaného a jeho právnej zástupkyne.

Zároveň za zásadnú vadu konania , ktorá mala vplyv na rozhodnutie súdu, považoval žalovaný postup súdu pri vykonávaní dokazovania v predmetnej veci, kde citoval ust. § 120 ods. 1,2 a § 118a ods. 1 O. s. p. zdôrazniac, že súd prvej inštancie v rámci vykonávania dokazovania účastníkom nevykonával dokazovanie listín na č.l. 5 až č.l. 40 spisu spôsobom súladným s citovanými ustanoveniami.

Ďalej žalovaný vyjadril názor, že na pojednávaní konanom dňa 23.1.2014, ani na pojednávaní konanom dňa 19.1.2016 súd neuviedol, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov zostali sporné a ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané, čo opätovne napĺňa odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. .

Napokon zdôraznil, že súd prvej inštancie v tomto konaní o ochranu osobnosti iniciatívne bez návrhu vykonával dokazovanie (výsluch žalobcu, sám vyžiadal od žalobcu listinné dôkazy, z ktorých nakoniec jeho rozhodnutie vychádza), oproti čomu na druhej strane návrhy účastníka na vykonanie dokazovania zamietol, keďže neboli predložené do konca prvého pojednávania, v čom žalovaný opäť vzhliadol nezákonný postup súdu nezodpovedajúci požiadavke spravodlivého súdneho konania.

K odvolaciemu dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. žalovaný mal za to, že súd z vykonaného dokazovania nevyvodil správne závery o tom, že žalovaný uviedol nepravdivé údaje a vyjadrenia zasahujúce do osobnostných práv žalobcu pri iných príležitostiach, čo považoval za dôvod, aby žalobe vyhovel. K vyjadreniu „pán primátor je asi schizofrenik“ žalovaný zdôraznil, že jeho úmyslom nebolo vyvolať dojem, že žalobca trpí chorobou schizofrenia a v kontexte okolností, za ktorých bola realizovaná tlačová konferencia , so zreteľom na obsah tejto tlačovej konferencie považuje za absolútne nepodložený záver súdu o tom, že týmto vyjadrením označil žalobcu za duševne chorú osobu. V odvolaní ďalej uviedol, že žalobca vedome klamal, keď tvrdil, že ako politicky aktívna osoba nikdy doteraz nedal žiadne podanie na súd a toto je prvýkrát, čo podal žalobu na ochranu osobnosti, ktoré tvrdenie nie je pravdivé. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. zdôraznil, že v čase uskutočnenia tlačovej konferencie bol poslancom miestneho zastupiteľstva mestskej časti Košice - Staré mesto, z ktorej funkcie mu vyplýva povinnosť obhajovať záujmy obce a jej obyvateľov . Otázka parkovania a parkovného v meste Košice, ktorá bola predmetom tlačovej konferencie sa osobitne dotýkala predovšetkým obyvateľov tejto mestskej časti, preto bolo jeho povinnosťou obhajovať záujmy obyvateľov. Podstatou jeho vyjadrení na tejto tlačovej konferencii bola kritika postupu mesta Košice v súvislosti s prenájmom parkovacích miest súkromnej spoločnosti, pričom zdôraznil, že pokiaľ mesto Košice uzatvorilo s obchodnou spoločnosťou zmluvu o prenájme parkovacích miest, z ktorého profitovala obchodná spoločnosť, bol takýto postup mesta nezákonný a jeho kritika bola oprávnená. Nepodstatné bolo matematické prerátavanie zisku obchodnej spoločnosti. Poukázal na Nález Ústavného súdu SR IV. ÚS 492/2012 v súlade s ktorým je posudzovanie predmetnej veci v kontexte konkrétnych čísel, ktoré získala súkromná spoločnosť ako zisk pri prenájme parkovacích miest postupom, ktorý celkom zjavne opomína podstatu otázky verejného záujmu nesprávny. Vo vzťahu k otázke proporcionality medzi právom na slobodu prejavu a ochranou osobnosti poukázal na rozhodovaciu prax Ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva. Na záver zhrnul, že podľa jeho názoru hodnotiacimi úsudkami nijako nezasiahol do osobnostných práv žalobcu a vyjadroval sa primeraným spôsobom na adresu postupu Mesta Košice (ktoré nie je totožné so žalobcom) vo veci verejného záujmu využívajúc nielen svoje právo na slobodu

prejavu, ale aj plniac povinnosti vyplývajúce mu z verejnej funkcie. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrh zamietne.

6. Žalobca v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť v celom rozsahu a zároveň žiadal priznať trovy odvolacieho konania. K tvrdenému odňatiu možnosti konať pred súdom nevyžiadanim spisom Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach spisová značka ČVS: ORP-817/3-OVK-KE-2013 žalobca vyjadril názor, že tento spis je pre konanie absolútne irelevantný s poukazom na vyjadrenie žalovaného čo malo byť týmto dôkazom preukázané (tento návrh smeroval k preukázaniu skutočnosti, že jeho výroky sa cítilo dotknuté mesto Košice, ako právnická osoba). Žalobca zdôraznil, že výroky žalovaného sa do určitej miery mohlo cítiť dotknuté aj mesto Košice, avšak to nemení nič na tom, že sa nimi cíti dotknutý aj žalobca z dôvodov, ktoré opísal v žalobe a preukázal na súde. Žalobca rozporoval tvrdenie žalovaného o tom, že nekritizoval žalobcu, ale Mesto Košice, nakoľko je nesporné, že žalovaný sa hanlivo vyjadroval priamo na adresu žalobcu napr. vyjadrením „pán primátor je asi schizofrenik“ a iné. Poukázal na § 120 ods. 1 druhá veta O.s.p. , podľa ktorého súd má právo rozhodnúť ktoré z označených dôkazov vykoná a vyjadril názor, že práve otázka, či výroky žalovaného sa cítilo dotknuté aj Mesto Košice, je vo vzťahu k predmetu sporu absolútne irelevantná. Z obsahu spisu je zrejmé, že súd v súlade so zásadou hospodárnosti potom ako, sa preukázalo, že skutkové tvrdenia, z ktorých boli odvodzované hodnotiace úsudky, nielenže neboli presné, ale boli doslova absolútne odtrhnuté a vysoko vzdialené od reality, mal dostatočne ustálený obraz o skutkovom stave tak, aby mohol vo veci rozhodnúť. Žalobca má za to, že súdom ustálený skutkový stav nie je možné zo strany žalovaného nejako vyvrátiť a žalovaný vo svojom odvolaní ani netvrdí iný skutkový stav. Z uvedeného dôvodu aj ďalší dôkaz na ktorý poukazuje žalovaný - zmluva uzatvorená medzi spoločnosťou EEI s.r.o. a Mestskou políciou Košice je právne irelevantné a v podstate veci nemôže nič zmeniť.

Ďalej vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného v odvolaní, že žalobca sa domáhal ochrany len vo vzťahu k výrokom, ktoré odzneli na tlačovej konferencii a nie výrokom publikovaným v tlačovej správe, žalobca poukázal na to, že tlačová správa bola vydaná v priamej súvislosti s tlačovou konferenciou a závery oboch vychádzali z tých istých podkladov a sú v nich uvedené vo svojej podstate aj tie isté závery (čo je zrejmé aj z toho, že aj na tlačovej konferencii a v tlačovej správe bol prezentovaný bombastický zisk 50 miliónov eur). Zároveň žalobca zdôraznil, že k širokej verejnosti sa prostredníctvom médií dostávali tieto správy ako prezentované na predmetnej tlačovej konferencii žalovaným. Napr. v článku denníka Korzár boli tieto údaje takýmto spôsobom prezentované, pričom denník sa odvolával výlučne na tlačovú konferenciu a nie je v ňom zmienka o tlačovej správe. K dôvodom pre ktoré sa súd venoval matematickým výpočtom žalobca poukázal na obsah výpovede žalovaného na pojednávaní konanom dňa 19.1.2016, ktorý uviedol, že na tlačovej konferencii konanej dňa 30.01.2013 boli ním predložené odhadované zisky tejto spoločnosti za dobu trvania zmluvy vo forme tabuľky.

K namietaným procesným pochybeniam súdu žalobca vyjadril názor, že k takýmto pochybeniam nedošlo a naopak mal za to, že súdu sa podarilo udržať konanie v medziach zákonnosti aj za situácie, keď v pojednávacej miestnosti bola navodená konfrontačná atmosféra a zo strany žalovaného boli podávané neodôvodnené, nejasné a dokonca protirečivé návrhy. K namietanému vykonaniu dôkazu výsluchom žalobcu ako účastníka konania, žalobca upriamil pozornosť na to, že už na výzvu súdu vyjadril nesúhlasné stanovisko, aby vec bola rozhodnutá bez nariadenia pojednávania, z čoho je nesporné, že chcel v konaní využiť svoje právo, aby sa mohol vyjadriť a súd tým, že nariadil jeho výsluch iba predbehol účastníka konania, ktorý by o takéto vykonanie dôkazu nepochybne požiadal. O uvedenom svedčí tiež skutočnosť, že bol na výsluch pripravený aj písomne, tak ako to vyplýva zo zápisnice z pojednávania konaného 23.1.2015 (kedy samotná právna zástupkyňa žalovaného požiadala súd, aby zaprotokoloval, že časť výpovede žalobca čítal z vopred pripraveného rukou písaného textu). Zároveň žalobca má za to, že jeho výsluch bol ukončený, súd umožnil žalovanému na pojednávaní dňa 23.01.2014 klásť žalobcovi otázky, čo žalovaný aj využil.

Žalobca spochybnil aj námietku žalovaného týkajúcu sa rozdielného postupu súdu ,keď vykonal dôkaz výsluchom žalovaného, napriek tomu, že tento návrh nebol prednesený do konca prvého pojednávania, bez toho, aby sa vyrovnal s koncentračnou zásadou , oproti čomu iné dôkazy práve s odkazom na § 118 ods. 1 O.s.p. nevykonal. K uvedenému poukázal na obsah zápisnice z pojednávania konaného dňa 23.01.2014, (prvé pojednávanie) z ktorého je zrejmé, že právna zástupkyňa žalovaného navrhla výsluch žalovaného už na tomto prvom pojednávaní. Rovnako na pojednávaní konanom dňa 23.1.2014 právny zástupca žalobcu prezentoval záujem o vypočutie žalovaného v konaní.

Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. žalobca vyjadril názor, že žalovaný sa snaží podsúvať súdu skreslenú a značne upravenú verziu toho, čoho sa dopustil, pretože

nie je pravdou že by sa iba všeobecne vyjadroval k úprave parkovania a parkovného v meste Košice a bolo v konaní nesporne preukázané, že žalovaný vychádzal pri svojej kritike z nepravdivých a ničím nepodložených skutkových tvrdení. Vo vzťahu k uvedenému žalobca poukázal na Nález ÚS ČR zo 17. júla 2007, sp. zn. IV.ÚS 23/05 v zmysle ktorého prezumpciou dovolenej kritiky je chránený len hodnotiaci úsudok a nie tvrdenie faktov, ktoré v miere, v ktorej slúžia za základ kritiky, musí naopak dôkazne preukazovať sám kritik a platí, že zásadne budú chránené len tvrdenia pravdivých skutočností. Upriamil pozornosť aj na judikatúru Ústavného súdu SR, ktorá rozlišuje medzi skutkovými tvrdeniami a hodnotiacim úsudkom: „okolnosť, že žalobca je osobou verejného záujmu môže mať svoje následky iba vo vzťahu k hodnotiacim úsudkom, či údajom zo súkromia žalobcu, avšak nie vo vzťahu k neprimeraným tvrdeniam“ (II.ÚS 209/08 uznesenie z 13.5.2008). Naopak žalobca má za to, že Nález ÚS SR IV.ÚS 492/2012 zo dňa 18.4.2013, na ktorý poukazuje žalovaný je na daný prípad nepoužiteľný, nakoľko pred súdom bolo jednoznačne preukázané, že skutkové tvrdenia žalovaného boli výrazne skreslené a celkom nepravdivé a že z nich vychádzajúci hodnotiaci úsudok znevažujúceho charakteru tak obsahom, ako aj formou bol absolútne neprimeraný. Zdôraznil, že kritika nie je oprávnená v prípade, ak nie sú prekročené medze vecnej kritiky (opierajúcej sa o pravdivé skutočnosti a z nich vyplývajúce závery, ktoré tieto skutočnosti odôvodňujú) a ak je primeraná obsahom a formou. V danom prípade žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal ním tvrdené fakty o bombastickej sume kšeftu.

7. Žalovaný podával odvolanie v čase účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30.6.2016) a odvolací súd vec prejednával a rozhodoval v čase účinnosti zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (účinného od 1.7.2016)

8. Podľa ust. § 470 ods.1,2 veta prvá zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

9. Krajský súd v Košiciach vec prejednával a rozhodoval po 1.júli 2016, preto postupoval na základe úpravy obsiahnutej v citovanom prechodnom ustanovení § 470 CSP už podľa Civilného sporového poriadku. Keďže však odvolanie bolo podané ešte pred 1.júli 2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania odvolania, teda podľa príslušných ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (O.s.p.).

10. Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov CSP o spravodlivej ochrane porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán odvolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (Článok 2 ods. 1,2 CSP), ako aj potreba ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Článok 3 ods. 1 CSP).

11. Krajský súd v Košiciach na základe podaného odvolania vec podľa ust. § 385 ods. 1 CSP prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania a preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach odvolania, t.j. v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1,2 CSP (vymedzenom odvolacími dôvodmi a námietkami žalovaného uvedenými v odvolaní) a § 379 CSP, spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

12. Žalovaný podané odvolanie odôvodnil podľa § 205 ods. 2 písm. a/, b/, d/, f/ O.s.p., účinného v čase podania odvolania (účinného do 30.6.2016).

13. Ani jeden z uplatnených odvolacích dôvodov nebol naplnený.

14. Odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm.a/ O.s.p. je daný vtedy, ak v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 písm.a/ až j/ O.s.p.(a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát, h) súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a

nedostatočne zistil skutkový stav, i) sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali, j) bol odvolacím súdom schválený zmierny).

Vadami konania podľa § 205 ods.2 písm.b/ O.s.p. sú všetky vady s výnimkou tých, ktoré sú uvedené v § 221 ods.1 O.s.p., ktoré spočívajú v chybnom postupe súdu, napr. pri dokazovaní, pri posudzovaní procesných otázok v priebehu konania, v chybnom poučovaní účastníkov a v ďalších nedostatkoch činnosti súdu, ku ktorým došlo počas konania a v súvislosti s rozhodovaním. Spôsobilým odvolacím dôvodom tieto vady však nie sú sami osebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušenia predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Typickou vadou konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je také porušenie práv účastníka konania, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba vo všeobecnosti rozumieť taký procesný postup súdu, v dôsledku ktorého účastník nemôže uplatniť konkrétne procesné práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť najmä procesným postupom súdu, ktorý rozhodnutiu predchádza, napr. nedostatok vyrozumienia účastníka o pojednávaní, v dôsledku ktorého bol účastník vylúčený z prednesu (nepredvolanie alebo oneskorené predvolanie), neposkytnutie poučenia o povinnosti tvrdenia (§ 101 ods.1 O.s.p.) alebo poučenie o dôkaznej povinnosti (§ 120 ods.1 prvá veta O.s.p.), rozhodnutie vo veci bez nariadenia pojednávania, aj keď na to neboli splnené podmienky a pod. Vadou konania môže byť aj okolnosť vzťahujúca sa na vykonávanie dokazovania, pokiaľ pri dokazovaní nebolo postupované v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, napr. ak súd nevykonal dokazovanie na pojednávaní (§ 122 ods.1 O.s.p.), svedok nebol riadne poučený, účastníkovi nebolo poskytnuté právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a ku všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali (§ 123 O.s.p.) a pod. Zároveň podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom, môže dôjsť nielen procesným postupom súdu tak ako je to vyššie uvedené, ale aj rozhodnutím samotným a to v prípade, ak rozsudok je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

15. Nová úprava (CSP) prepracovala odvolacie dôvody vzťahujúce sa na procesné vady v dôsledku zmeny koncepcie civilného procesu, pričom v základných rysoch bola prebratá predchádzajúca úprava, došlo však k jej formulačnej úprave. Dôvodmi odvolania podľa Civilného sporového poriadku môžu byť vady konania, ako aj vady rozhodnutia v zmysle ust. § 365 ods.1 písm a),b),c),d) CSP ktorý zahŕňa odlišne rozšpecifikované a formulačne upravené dôvody obsiahnuté v § 205 ods.2 písm.a/,b/ O.s.p..

16. Aj v zmysle Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť tým, že neboli splnené procesné podmienky. Procesné podmienky sú také vlastnosti súdu a subjektov civilného konania, ktoré musia byť splnené na to, aby sa dosiahol cieľ súdneho konania, vyplývajúci zo základných ustanovení Civilného sporového poriadku (napr. nedostatok procesnej subjektivity). Na procesné podmienky konania súd prihliada kedykoľvek počas konania (§ 365 ods. 1 písm. a/ CSP).

Ďalším dôvodom je, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv a nie hmotnoprávných nárokov strán. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak sa spor na základe prihliadnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu. Podľa čl. 46 Ústavy SR a každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 48 Ústavy SR má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom (§ 365 ods. 1 písm b/ CSP).

Dôvodom odvolania môže byť aj to, že rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd. Zákon ustanovuje, že v prvej inštancii koná a rozhoduje sudca príslušného okresného súdu. Na krajskom súde koná a rozhoduje senát. Na najvyššom súde koná a rozhoduje senát alebo veľký senát (§ 44 a nasl. CSP). Tiež sú upravené dôvody vylúčenia sudcov a iných osôb (§ 49 a nasl. CSP), § 365 ods.1 písm. c/ CSP).

Rovnako dôvod odvolania môže spočívať v tom , že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V tomto prípade ide o iné procesné vady, ktoré mohli mať vplyv na výrok rozhodnutia (§ 365 ods. 1 písm d/ CSP)

17. Odvolací dôvod podľa § 365 ods1 písm. f) CSP (§ 205 ods.2 písm.d/ O.s.p. účinného do 30.6.2016) je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočnosti, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 ods 1,2 CSP (ust. § 132 O.s.p.) alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192,193 a 205 CSP (ust. § 133 až 135 O.s.p.), pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvého stupňa vec posúdil po právnej stránke.

18. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods1 písm h) CSP (ust. § 205 ods.2 písm.f/ O.s.p. účinného do 30.6.2016) odvolací súd poukazuje na to, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje súd právne závery a aplikuje konkrétnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii právnej normy na zistený skutkový stav, ku ktorému môže dôjsť vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

19. Pretože prípadná existencia vady uvedenej v § 221 ods.1 písm. a/ až j/ O.s.p. ,t.j., ak je daný odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. a rovnako existencia odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (čomu zodpovedá v zmysle aktuálnej právnej úpravy existencia vád ,ktoré sú odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods.1 a/, b/, c/, d/ CSP) má vplyv aj na posúdenie ďalších odvolacích dôvodov, odvolací súd aj v tomto prípade v prvom rade skúmal námietky žalovaného vznesené v súvislosti s ním tvrdenými procesnými vadami.

20. Žalovaný uplatnil odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm.a/ O.s.p. majúc za to, že v postupe súdu prvého stupňa došlo k vade uvedenej v ust. § 221 ods.1 písm.f/ O.s.p. spočívajúcej v odňatí mu možnosti konať pred súdom, ktorá sa prejavila podľa jeho názoru v postupe súdu viacerými spôsobmi a predovšetkým spočíva v nedostatku odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktoré nezodpovedá ust. § 157 ods.2 O.s.p., s dôrazom na povinnosť súdu v odôvodnení rozsudku okrem iného uviesť aj to, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy. V súvislosti s uvedeným upriamil pozornosť na to, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia neuviedol dôvody nevyžiadania spisu sp.zn. ČVS: ORP-817/3-OVK-KE-2013 od OR PZ v Košiciach (ani nerozhodol, že tento dôkaz nevykoná) , preto podľa žalovaného odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nenapĺňa požiadavky uvedené v § 157 ods.2 O.s.p. Zároveň tieto požiadavky rozhodnutie nespĺňa podľa názoru žalovaného aj z dôvodu jeho nezrozumiteľnosti, ktorú žalovaný vidí v tom, že súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia najprv konštatuje, že žalobca sa domáha len ochrany vo vzťahu k vyjadreniam predneseným na tlačovej konferencii a jeho vyjadrenia v tlačovej správe sú podľa súdu uvádzané iba podporne, oproti čomu na inom mieste odôvodnenia už hodnotí aj výrok, ktorý bol obsiahnutý v tlačovej správe ako nepravdivé skutkové tvrdenie. Obdobne nevysvetlená podľa názoru žalovaného ostáva otázka priznania náhrady nemajetkovej ujmy.

V súvislosti s touto námietkou odvolací súd ako prvé poukazuje na to, že na zasadnutí občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR 3.decembra 2015 bolo prijaté stanovisko publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016 právna veta, ktorého znie: „ Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods.2 písm.b/ O.s.p. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods.1 písm.f/ O.s.p.“. Obdobne možno uzavrieť, že prípadná nepreskúmateľnosť (resp. nedostatky v odôvodnení rozhodnutia) môžu napĺňať odvolací dôvod v zmysle § 205 ods.2 písm.b/ O.s.p., t.j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a iba výnimočne sa môže jednať o odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods.2 písm.a/ v spojitosti s § 221 ods.1

písm.f/ O.s.p.. Takýto dôvod by však bol naplnený iba v prípade, ak by písomné vyhotovenie rozsudku neobsahovalo zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu.

21. Odvolací súd vychádza z úvahy, že rozhodnutie súdu musí obsahovať úplné a výstižné odôvodnenie, musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozsudku. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkové pochody musia byť v odôvodnení dostatočne vysvetlené nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Niet v ňom miesta na dohady a domnienky. Zákom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozsudku je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydávaniu obsahovo nezodôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozsudkov, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu tak v otázke zisťovania skutkového stavu ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozsudku predovšetkým je preukázať správnosť rozsudku a odôvodnenie súčasne musí byť prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí v konaní o riadnom prípadne o mimoriadnom opravnom prostriedku, t.j. musí byť preskúmateľné. Súd rozhodujúci o uplatnenom nároku sa musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho závery musia byť dostatočne vysvetlené.

22. Odvolaním napadnutý rozsudok podrobil odvolací súd prieskumu v zmysle vyššie uvedených zásad a dospel k záveru, že uvedené náležitosti má, odôvodnenie rozsudku je dostatočné, pretože sa v ňom jasne, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom súd prvej inštancie vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Stranám sporu ozrejmil svoje myšlienkové pochody, spôsob hodnotenia dôkazov a zo skutkových zistení vyvodil právne závery takým spôsobom, aby výsledok rozhodovacej činnosti bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený. Zároveň odôvodnenie spĺňa požiadavku, aby strany sporu nemuseli hľadať odpovede na nastolenú problematiku v rovine dohadov a tak, aby sa s prijatými závermi bolo možné stotožniť ako s logickým záverom procesu poznania nielen právnych záverov, ale aj záverov skutkových, z ktorých právne závery vychádzajú. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je obhájiteľné a rozsudok je preskúmateľný.

23. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia jasne vysvetlil, že žalovaný v miere prevyšujúcej mieru prípustnosti v demokratickej spoločnosti zasiahol žalobcu v jeho práve na ochranu osobnosti, konkrétne zasiahol do jeho práva na česť skutkovými tvrdeniami, ktoré sú nepravdivé a zároveň aj difamujúce, ako aj nepravdivým hodnotiacim úsudkom, čím bola v značnej miere znížená vážnosť žalobcu, za ktoré výroky považoval výroky prednesené na tlačovej konferencii konanej dňa 30.1.2013, tieto výroky v odôvodnení presne odcitoval. Zároveň z odôvodnenia rozhodnutia jasne vyplýva, že ďalší výrok uvedený iba v tlačovej správe zo dňa 30.1.2013 je prezentovaný žalobcom iba podporne vo vzťahu k výrokom uvedeným na tlačovej konferencii a žalobca sa domáhal ochrany len vo vzťahu k výrokom predneseným na tlačovej konferencii. Je preto zrejmé, že pokiaľ súd prvej inštancie podrobil hodnoteniu aj tento ďalší výrok, uskutočnil tak iba podporne vo vzťahu k výrokom, voči ktorým sa žalobca domáhal ochrany (na zdôraznenie a podporu záverov o ich nepravdivosti, či difamačnom charaktere). Pokiaľ v odôvodnení súd vyjadril (nad rámec posúdenia výrokov za ktoré žalobca žiadal ospravedlnenie a finančnú náhradu) názor, že aj ďalší výrok považuje (vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania) za nepravdivé skutkové tvrdenie spôsobilé zasiahnuť do cti žalobcu, uvedené nespôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Najmä z výroku rozhodnutia, ale aj z jeho odôvodnenia je zrejmé, že ospravedlnenie a náhradu nemajetkovej ujmy súd priznal iba za výroky prednesené na tlačovej konferencii. Zároveň takéto hodnotenie nie je spôsobilé spochybniť vecnú správnosť záverov súdu prvej inštancie vykonaných pri hodnotení výrokov prednesených na tlačovej konferencii. Odvolací súd sa stotožňuje so stanoviskom žalobcu, že inkriminované výroky odzneli na tlačovej konferencii a tlačová správa bola vydaná v priamej súvislosti s touto tlačovou konferenciou, pričom obe vychádzali z tých istých podkladov, preto postup súdu, ktorý podporne vyhodnocoval aj výroky uvedené v tlačovej správe nemožno považovať za nesprávny a spôsobujúci vadu konania, či vecnú nesprávnosť rozhodnutia a ani jeho nepreskúmateľnosť.

24. Ani ďalšia námietka žalovaného (vzťahujúca sa na nedostatky v odôvodnení rozhodnutia) o neuvedení dôvodov, pre ktoré súd nevykonal navrhnutý dôkaz (vyžiadaním spisu sp.zn. ČVS: ORP-817/3-OVK-KE-2013) nenapĺňa odvolací dôvod v zmysle § 205 ods.2 písm.b/ O.s.p., (nespôsobuje inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci). V

súvislosti s touto námietkou ako prvé odvolací súd uvádza, že procesný predpis nevyžaduje, aby bolo rozhodnuté o nevykonaní každého z navrhovaných dôkazov osobitne, ale je postačujúce ak súd vyhlási uznesenie o ukončení dokazovania, tak ako to urobil aj v tomto prípade. Zároveň je zrejmé, že žalovaný navrhoval vykonať tento dôkaz v súvislosti s posúdením aktívnej legitímácie žalobcu, pričom súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozhodnutia k otázke aktívnej legitímácie jasne vyjadril (nestotožnil sa s tvrdením žalovaného o tom, že žalobca nemá aktívnu legitímáciu na podanie žaloby) majú za to, že žalobca sa v tomto prípade domáhal ochrany osobnosti ako fyzická osoba vystupujúca v postavení primátora Mesta Košíc. Preto aj keď súd prvej inštancie neozrejmil v rozhodnutí, z akých dôvodov nevykonal navrhnutý dôkaz, je možné tieto dôvody vyvodiť z jeho záverov o danosti aktívnej legitímácie žalobcu. Aj odvolací súd má za to, že výrokmi žalovaného sa do určitej miery mohlo cítiť dotknuté aj Mesto Košice, čo však nemení nič na tom, že sa nimi cítil dotknutý aj žalobca z dôvodov, ktoré opísal v žalobnom návrhu. V konaní bolo preukázané, že žalovaný sa hanlivo vyjadroval nielen na adresu Mesta Košice, ale aj priamo na adresu žalobcu. Preto otázka, či výrokmi žalovaného sa cítilo dotknuté Mesto Košice, je vo vzťahu k posúdeniu aktívnej legitímácie žalobcu a k predmetu sporu irelevantná a dôkaz navrhovaný žalovaným - predloženie spisu ORPZ v Košiciach sp.zn. ČVS: ORP-817/3-OVK-KE-2013 - nie je spôsobilý ovplyvniť správnosť záveru súdu prvej inštancie o aktívnej legitímácii žalobcu na podanie tejto žaloby.

Odvolací súd dospel k záveru, že uvedený nedostatok nemožno vyhodnotiť ako tzv. zmätočnosťnú vadu (t.j. porušenie základných zásad občianskeho súdneho konania a odňatie možnosti žalovaného konať pred súdom) a nebola spôsobilá prívodiť vecnú nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, teda vo vzťahu k tejto námietke možno konštatovať, že aj keď konanie malo vadu, táto vada však nemohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a nebol naplnený ani odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm.b/ O.s.p. ani odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm.a/ O.s.p.

25. Za nedôvodnú považoval odvolací súd aj námietku týkajúcu sa tvrdeného odňatia možnosti konať pred súdom tým, že nebolo žalovanému, resp. jeho právnej zástupkyňi umožnené kladenie otázok žalobcovi v takom rozsahu, v akom to považoval za potrebné vo vzťahu k predmetu konania. Odvolací súd poukazuje na obsah spisu (najmä zápisníc z pojednávania), z ktorého vyplýva, že zo strany právnej zástupkyne žalovaného boli podávané protirečivé procesné návrhy. Aj odvolacia námietka žalovaného o neumožnení kladenia otázok žalobcovi sa javí ako protichodná vo vzťahu k ďalšej námietke obsiahnutej v odvolaní, keď žalovaný sponchybňuje správnosť postupu súdu pri vykonaní dokazovania výsluchom žalobcu. Keď súd prvej inštancie pristúpil k výsluchu žalobcu umožnil aj právnej zástupkyňi žalovaného klásť mu otázky, avšak v priebehu výsluchu právna zástupkyňa žalovaného predniesla súdu návrh na prikázanie tejto veci inému súdu z dôvodu vhodnosti (s tým, že dôvody oznámi súdu písomne) a vzhľadom k tomuto procesnému návrhu sa vyjadrila, že „už nemá ďalej k veci čo uviesť“. Po tom ako súd chcel pokračovať vo výsluchu žalobcu kladením otázok zo strany právnej zástupkyne žalovaného, táto dala návrh na prerušenie konania a žiadala predložiť vec najvyššiemu súdu na rozhodnutie o návrhu na prikázanie veci. Zároveň predniesla návrhy na doplnenie dokazovania, ktoré už neobsahovali návrh na ďalšie vypočutie žalobcu. Potom, ako súd prvej inštancie na pojednávaní uznesením nevyhovel návrhu na prerušenie konania a mienil pokračovať vo výsluchu žalobcu, právna zástupkyňa žalovaného požiadala, aby súd odročil pojednávanie z dôvodu, že proti uzneseniu, ktorým súd rozhodol o návrhu na prerušenie konania, je prípustné odvolanie a súd je povinný ho písomne vyhotoviť. Preto trvala na tom, aby súd nepokračoval v pojednávaní (aby nezmaril zmysel a účel odvolania, ktoré môže proti tomuto uzneseniu žalovaný podať). Následne súd prvej inštancie pojednávanie odročil a bolo vypracované uznesenie č.k. 39C/263/2013-65 o zamietnutí návrhu žalovaného na prerušenie konania. Krajský súd v Košiciach, uznesením č.k. 4Co/117/2014-100 zo dňa 12. júna 2014 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa. Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č.k. 6 Ndc 11/2014 zo dňa 30. septembra 2014 návrh na prikázanie veci sp. zn. 39C/263/2013 Okresného súdu Košice I okresnému súdu so sídlom mimo obvodu Krajského súdu v Košiciach nevyhovel. Po vrátení veci bolo vytýčené pojednávanie na deň 19.1.2016, ktorého sa právna zástupkyňa žalovaného zúčastnila a nežiadala o možnosť pokračovať vo vykonávaní dôkazu výsluchom žalobcu, ani takýto dôkaz, resp. doplnenie dokazovania nenavrhol.

26. V súvislosti s uvedeným odvolací súd poukazuje aj na ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom nie je sám o sebe postupom, ktorým by súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom a súd nemá povinnosť akceptovať všetky návrhy účastníka a podľa nich rozhodovať (uznesenie NS SR sp. zn. 1ObdoIV/22/2012, 5Cdo/244/2011). V zmysle občianskeho súdneho poriadku v sporovom konaní platí dispozičná a prejednacia zásada. Súd určí

rozsah a mieru, v ktorej sa dokazovanie vykoná. Účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky skutočnosti a označia dôkazné prostriedky (viď § 101 ods. 1 O.s.p.) a sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. K procesným právam účastníka ale nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý dôkaz, ktorý účastník považuje za významný. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí výlučne súdu a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p., § 213 ods. 5 O.s.p.). Ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, nezakladá tým vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.; tento jeho postup môže prípadne viesť k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k odňatiu možnosti konať pred súdom.

27. S poukazom na uvedené ani v danom prípade postupom súdu prvej inštancie nedošlo k odňatiu možnosti žalovaného konať pred súdom, pokiaľ súd nevykonal dokazovanie ďalším výsluchom žalobcu (potom ako bol výsluch ukončený a pojednávanie, na ktorom bol tento dôkaz realizovaný bolo v dôsledku procesných návrhov žalovaného odročené), pretože považoval dovtedy zrealizovaný výsluch za dostatočný. Uvedený záver platí o to viac, že po vrátení veci (t.j. po tom ako mohol Okresný súd Košice I ďalej konať) žiadna zo strán nepredniesla návrh na pokračovanie výsluchu žalobcu. Právna zástupkyňa žalovaného takýto návrh nepredniesol pred odročením prvého pojednávania ani po doručení rozhodnutia NS SR a ani na následne vytyčenom pojednávaní, t.j. nežiadala o ďalšie vypočutie žalobcu, ani neoznámila súdu, že má záujem klásť mu ďalšie otázky. Vzhľadom na uvedené nebolo nevyhnutné, by súd svoj postup osobitne vysvetľoval v odôvodnení rozhodnutia, nakoľko súd tento dôkaz vykonal v rozsahu a spôsobom, ktorý považoval za potrebný pre rozhodnutie vo veci (t.j. za dostatočný) a ktorý bol súladný so zákonom. Zároveň nemal pochybnosti o dostatočnom rozsahu výsluchu, nakoľko žiadna zo strán po pokračovaní v konaní nepožiadala o ďalší výsluch žalobcu. Napokon odvolací súd uvádza, že právna zástupkyňa žalovaného ani v odvolaní neuviedla skutočnosti odôvodňujúce prípadný záver o tom, že takýmto postupom súdu (nerealizovaním ďalšieho vypočutia žalobcu) došlo k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, ani neuviedla aké ďalšie podstatné otázky mala záujem položiť, resp. akých skutkových okolností a tvrdení sa tieto otázky mali týkať, teda ktoré skutkové tvrdenia mali byť preukázané, alebo vyvrátené. Na základe uvedených úvah odvolací súd dospel k záveru, že namietaným postupom súdu nedošlo k vade konania, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

28. Odvolací súd zdôrazňuje, že aj keď Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 ods.1 OSP) a právnou úpravou občianskeho súdneho konania dbá o to, aby rozhodnutie súdu bolo vecne správne a spravodlivé, nemôže zabezpečiť, že každé konanie bude v plnom rozsahu (v každom momente konania) zodpovedať jeho ustanoveniam a že súdmi bude vždy rozhodnuté iba správne. Zákon neupravuje vo všetkých možných prípadoch, aké dôsledky majú jednotlivé procesné nesprávnosti, ku ktorým v praxi dochádza v konaní pred súdmi, ani nestanovuje predpoklady ich novej nápravy v opravnom konaní, je potrebné posudzovať jednotlivé pochybenia individuálne. Úpravu ústavne garantovaného práva na súdnu ochranu obsahuje občiansky súdny poriadok, ktorý predpokladá aj možnosť vzniku určitých procesných pochybení súdu v občianskom súdnom konaní, a v nadväznosti na podstatu, význam a procesné dôsledky týchto pochybení upravuje aj predpoklady a podmienky, za ktorých možno v dovolacom konaní napraviť procesné nesprávnosti konania na súdoch nižších stupňov. Najzávažnejším procesným vadám konania, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 OSP ako prípady „zmätočnosti“ pripisuje občiansky súdny poriadok osobitný význam - vady tejto povahy považuje za okolnosť zakladajúcu prípustnosť dovolania a zároveň tiež za prípustný odvolací dôvod. Aj niektorým ďalším procesným vadám konania nedosahujúcim stupeň závažnosti procesných vád v zmysle § 237 OSP pripisuje občiansky súdny poriadok význam, avšak iba v prípade, že tieto „iné vady“ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Je vždy vecou individuálneho posúdenia v každom jednotlivom prípade, aké dôsledky majú tie procesné nedostatky, ku ktorým prípadne došlo v občianskom súdnom konaní v postupe súdov. Pri zvažovaní dôsledkov zistených procesných nesprávností treba mať vždy na zreteli materiálne hľadisko, tzn. reálny dopad namietaného postupu súdu na procesnú situáciu účastníkov. Konštantná judikatúra najvyššieho súdu už dávnejšie dospela k názoru, že „podmienka prípustnosti dovolania podľa § 237 písm.f/ OSP nie je splnená v prípade, že sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom pre časť konania do takej miery, že účastník následne mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania napr. tým, že mohol podať proti rozsudku, ktorý mu bol riadne doručený odvolanie“ (uznesenie NS SR 3Cdo/268/2012).

29. Odvolací súd v súlade s uvedenými úvahami aj v tomto prípade skúmal či došlo k namietaným pochybeniam a tieto potom posudzoval z pohľadu ich dôsledkov a dospel k záveru, že nemožno ani postup súdu, ktorý na prvom pojednávaní oboznámil obsah prípravy pojednávania (v rámci ktorého oboznámil aj obsah listín pripojených k žalobnému návrhu) ešte pred prednesením návrhov účastníkmi konania, považovať za zásadnú vadu konania majúcu vplyv na rozhodnutie súdu. V danom prípade z obsahu zápisnice z pojednávania konaného dňa 23.1.2014 vyplýva, že na úvod sa súd pokúsil o zmierlivé skončenie sporu, avšak žalobca predniesol, že trvá na podanom návrhu a žalovaný sa vyjadril, že „budeme pojednávať ďalej vo veci“, preto následne súd oboznámil obsah prípravy pojednávania. Z uvedeného je zrejmé, že k oboznámeniu obsahu prípravy pojednávania súd pristúpil po začatí prvého pojednávania a skutočnosť, že tak urobil predtým ako účastníci predniesli svoje návrhy nemožno považovať za vadu takej intenzity, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo by sa ňou účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom do takej miery, že účastník následne nemohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania.

30. Podľa § 129 ods. 1 O.s.p. dôkaz listinou sa vykoná tak, že predseda senátu alebo samosudca na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah; to neplatí, ak súd vo veci nenariaďuje pojednávanie alebo ak listina bola všetkým účastníkom doručená alebo ak listina, alebo jej obsah nebola protistranou spochybnená.

31. Aj keď súd prvej inštancie nesprávne protokoloval, že „oboznámi obsah prípravy pojednávania a doposiaľ vykonaného dokazovania“, keď druhá časť protokolácie nebola správna, pretože neoboznamoval obsah dovtedy vykonaného dokazovania, uvedená nesprávnosť nemení nič na skutočnosti, že týmto spôsobom oboznámil obsah prípravy pojednávania, v rámci ktorého oboznámil uvedené listiny, v žalobnom návrhu označené ako dôkazy a k tomuto návrhu pripojené. Zároveň z obsahu spisu vyplýva aj tá skutočnosť, že ešte pred pojednávaním boli uvedené listiny (ktoré boli prílohami žalobného návrhu) doručené žalovanému spolu s výzvou na vyjadrenie, teda žalovaný sa s týmito listinami oboznámil (t.j. jedná sa o listiny, ktoré boli všetkým účastníkom doručené) a možno konštatovať, že ich obsah nebol protistranou spochybnený. Z uvedeného vyplýva, že v danom prípade bol dôkaz listinami vykonaný v súlade s ust. § 129 ods.1 OSP.

32. Žalovaný videl naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods.2 písm.a/ v spojení s § 221 ods.1 písm.f/ O.s.p. aj v nesplnení povinnosti uvedenej v § 118 ods.2 O.s.p., keďže na pojednávaní konanom dňa 23.1.2014 ani na pojednávaní konanom dňa 19.1.2016 samosudkyňa neuviedla, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov zostali sporné. Odvolací súd považoval aj túto námietku za nedôvodnú s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 6Cdo/17/2017, z ktorého odôvodnenia cituje : „V súvislosti s námietkou týkajúcou sa odňatia možnosti konať pred prvoinštančným súdom opomenutím procesnej povinnosti vyplývajúcej pre súd z § 118 ods.2 O.s.p. (t.j. uviesť, ktoré právne významné tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné a ktoré dôkazy súd nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli) dovolací súd považoval za potrebné poznamenať, že i keď zo zápisníc o pojednávaní pred súdom prvej inštancie výslovne nevyplýva splnenie tejto povinnosti, zároveň z nich nevyplýva ani žiadna výhrada vtedajšej zástupkyne žalobcov voči splneniu, hoci tá bola na pojednávaniach prítomná. Z povahy tejto procesnej povinnosti je však zrejmé, že k zhojeniu („skonzumovaniu“) jej prípadného nesplnenia dochádza samotným rozhodnutím súdu, v dôvodoch ktorého v zmysle § 157 ods.2 O.s.p. je súd povinný uviesť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie a z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhované dôkazy a ako vec právne posúdil. Náprava prípadného nesprávneho postupu prvoinštančného súdu v tomto smere je daná tiež možnosťou podania odvolania ako riadneho opravného prostriedku, ktorí žalobcovia v predmetnej veci aj využili. Bolo by neefektívne, ba až nezmyselné považovať prípadné nedodržanie § 118 ods.2 O.s.p. súdom prvej inštancie za tzv. zmätočnosťnú vadu v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. a z tohto dôvodu zrušovať v dovolacom konaní rozhodnutia súdov v základnom konaní a vec vracať na ďalšie konanie, hoci účastník konania (dnes strana sporu) mal možnosť namietat nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie v opravnom konaní a hoci mal možnosť dozvedieť sa o skutkových a právnych záveroch súdu v základnom konaní z odôvodnení ich rozhodnutí. Preto uvedená námietka aj keby bola dôvodná, nebola spôsobilá mať za následok tzv. zmätočnosťnú vadu, t.j. porušenie základných zásad občianskeho súdneho konania, a teda odňatie možnosti žalobcov konať pred súdom. Ani v rozhodnutí najvyššieho súdu sp.zn. 3Cdo/236/2010, na ktoré v dovolaní poukazovali žalobcovia, nebolo nerešpektovanie § 118 ods.2 O.s.p. výslovne označené za tzv. zmätočnosťnú vadu majúcu za následok odňatie možnosti konať

pred súdom. Za takúto vadu v ňom bolo označené nedodržanie postupu vyplývajúce z § 156 ods.3 O.s.p. (neoznáním miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu)“.

33. Obdobne v uznesení sp.zn. 4Obdo/64/2012 Najvyšší súd Slovenskej republiky tiež vyslovil názor, že nedodržanie zákonného ust. § 118 ods.2 O.s.p. neznamená, že by došlo k vylúčeniu účastníka konania z jeho procesných práv priznaných mu občianskym súdnym poriadkom, ale takéto pochybenia by bolo možné hodnotiť len ako tzv. inú vadu konania, nakoľko rozsudok obsahuje nielen zhrnutie podstatných odvolacích námietok žalobcu, ale aj náležité vysvetlenie, z akých hľadísk ich súd posudzoval.

34. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že v citovanom rozhodnutí Najvyššieho súdu SR 6Cdo/17/2017 okrem iného dovolací súd vychádzal z úvahy, že aj keď súd v procese dokazovania nevykoná dokazovanie určitým dôkazným prostriedkom takým spôsobom, ktorý predpisuje zákon (konkrétne vo vzťahu k správnosti vykonania dokazovania dôkaznou listinou) dochádza taktiež „len“ k tzv. inej, v ustanovení § 237 ods.1 O.s.p. neuviedenej vade (obdobný záver je zaujatý napr. aj v uznesení NS SR sp.zn. 3Cdo/266/2009).

35. Podľa ust. § 120 ods.1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhnú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

36. Podľa ust. § 118a ods.1 O.s.p. vo veciach ochrany osobnosti podľa občianskeho zákonníka, vo veciach ochrany podľa predpisov o masovo komunikačných prostriedkoch, v sporoch vyvolaných alebo súvisiacich s konkurzom a reštrukturalizáciou, o základe veci v sporoch o ochranu hospodárskej súťaže, o základe veci v sporoch o ochranu práv porušených alebo ohrozených nekalým súťažným konaním, o základe veci v sporoch z porušenia alebo ohrozenia práva na obchodné tajomstvo sú účastníci povinní opísať rozhodujúce skutočnosti o veci samej a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do skončenia prvého pojednávania; to neplatí, ak neboli splnené podmienky na vykonanie prvého pojednávania a došlo k jeho odročeniu (§ 101 ods.2).

37. Predmetné konanie je konaním návrhovým, v ktorom ust. § 120 ods.1 O.s.p. ukladá povinnosť účastníkom konania označiť na preukázanie svojich tvrdení dôkazy a zároveň ako konanie o ochrane osobnosti je viac než iné návrhové konania ovládané zásadou kontradiktórnosti, keďže na rozdiel od iných sporových konaní (kedy môžu účastníci označiť všetky dôkazy až do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie) v tomto type konania je účastník povinnosť označiť, či navrhnúť dôkazy obmedzená na čas do skončenia prvého pojednávania (v zmysle § 118 ods.1 O.s.p.).

38. Vychádzajúc zo systematiky Občianskeho súdneho poriadku odvolací súd poukazuje na to, že ust. § 118a O.s.p. nevyklučuje použitie § 120 ods.1 veta tretia O.s.p., t.j. nevyklučuje možnosť súdu vykonať aj iné dôkazy ako navrhnú účastníci konania, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, ani v prípadoch menovaných v tomto ustanovení, teda ani vo veciach o ochrane osobnosti. Odvolací súd zdôrazňuje, že ustanovenie § 118a O.s.p. zaviedlo v taxatívne vymenovaných súdnych konaniach prísnejšiu koncentračnú zásadu ako špeciálnu úpravu vo vzťahu k všeobecnej úprave obsiahnutej v ust. § 120 ods. 4 O.s.p. (kde je upravená koncentrácia vo všeobecnosti). Cieľom zavedenia tejto prísnejšej koncentračnej zásady bolo urýchliť priebeh súdneho konania, odstrániť zbytočné prieťahy pri súčasnom dodržaní základného práva účastníkov konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 Ústavy SR a právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, teda cieľom bolo viesť účastníkov konania, aby predkladali a označovali dôkazy a rozhodujúce skutočnosti včas, čo však nebráni tomu, aby súd v prípade potreby vykonával aj dôkazy iné ako tie, ktoré účastníci označia. Teda cieľom nebolo obmedziť súd v možnosti vykonať dôkazy potrebné pre rozhodnutie vo veci podľa vlastného uváženia, ale primäť účastníkov k bdelosti a zamedziť neprímeraným prieťahom v konaní.

39. V súlade s uvedenými úvahami odvolací súd má za to, že nemožno za vadu konania považovať v tomto prípade postup súdu prvej inštancie, ktorý vykonával dôkaz výsluchom žalobcu, i keď nebol žiadnym účastníkom navrhnutý, t.j. nie je dôvodnou ani táto námietka žalovaného. V zmysle ustanovenia § 120 ods.1 O.s.p. výnimočnosť je v zákone vo všeobecnosti odvodená od predpokladu, že „vykonanie dôkazu je nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci“, t.j. za takúto výnimočnosť možno považovať to, že sa jedná o dôkaz, ktorý má význam pre rozhodnutie vo veci. Podľa odvolacieho súdu výsluch žalobcu v

zásade možno vždy považovať za dôkaz , ktorý takýto význam má, preto aj súdna prax v čase platnosti občianskeho súdneho poriadku bola taká, že sudy pristupovali k výsluchu účastníkov konania a najmä k výsluchu žalobcu vždy ako k vykonávaniu prvého dôkazu bez ohľadu na to, či tento dôkaz bol alebo nebol účastníkmi navrhnutý.

40.V súvislosti s uvedeným odvolací súd považuje za potrebné poukázať aj na to, že žalobca, sa na pojednávanie dostavil , na svoj výsluch sa pripravil (v zápisnici je aj zmienka o písomnej príprave žalobcu) a zároveň po tom ako ho súd vyzval, aby predstúpil a poučil ho, že bude vypočutý ako účastník, uvedenú skutočnosť nenamietal ani on ani jeho právny zástupca, z čoho možno vyvodíť, že on sám mal záujem, aby takýto dôkaz bol vykonaný a možno teda súhlasiť s tvrdením žalobcu vo vyjadrení k odvolaniu, že pokiaľ by súd k vykonaniu takéhoto dôkazu nepristúpil sám, bol by ho navrhol žalobca. Takýto postup súdu prvej inštancie podľa odvolacieho súdu v žiadnom prípade nemožno považovať za postup, ktorým by došlo k odňatiu práv účastníkov konania konať pred súdom ani za vadu konania, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

41. Odvolací súd nevzhladol ani tvrdený rozpor v postupe súdu prvej inštancie keď na jednej strane vykonal dôkaz výsluchom žalovaného napriek tomu, že návrh na jeho vykonanie nebol prednesený do skončenia prvého pojednávania (tak to tvrdí žalovaný v odvolaní) , oproti čomu iné dôkazy s odkazom na § 118a ods.1 O.s.p. nevykonal. V prvom rade odvolací súd uvádza, že návrh na vykonanie dokazovania výsluchom žalovaného bol prednesený už na prvom pojednávaní dňa 23.1.2014, keď samotná právna zástupkyňa žalovaného navrhla výsluch žalovaného spolu s vyžiadaním ďalších listín - zmlúv a vyžiadaním spisu ORPZ v Košiciach. Naproti tomu návrh na vykonanie dokazovania listinou-zmluvou medzi EEI a Mestskou políciou a rozsudkom NS SR 10Cžd/23/2013 bol zo strany právnej zástupkyne žalovaného predložený až v priebehu ďalšieho pojednávania, teda nebol predložený v súlade s § 118a ods.1 O.s.p.. Preto súd prvej inštancie správne na tento dôkaz neprihliadol, resp. ho nevykonal a v odôvodnení svojho rozhodnutia zdôvodnil aj skutočnosť, pre ktoré nepovažoval za potrebné tento dôkaz vykonať sám na základe vlastnej iniciatívy bez ohľadu na návrh žalovaného.

42. S poukazom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že nebol naplnený odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm.a/(v spojení s § 221 ods.1 písm.f/ O.s.p.) ani odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm.b/ O.s.p., pretože rozhodnutiu súdu prvej inštancie ani konaniu, ktoré mu predchádzalo nemožno vytknúť procesné vady upravené v § 221 ods.1 písm.a/ až j/ (t.j. ani vadu upravenú pod písm.f/) a nebolo zistené ani že by konanie malo inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

43.Následne odvolací súd pristúpil k preskúmaniu veci vo vzťahu k naplneniu odvolacích dôvodov podľa ust. § 205 ods.2 písm.d/ O.s.p. a § 205 ods.2 písm.f/ O.s.p., pričom dospel k záveru, že ani tieto odvolacie dôvody neboli naplnené.

44. Podľa ust. § 387 ods.2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

45. Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie a s odôvodnením napadnutého rozsudku, na ktoré v celom rozsahu poukazuje a dopĺňa nasledovné:

46. Nemožno sa stotožniť s tvrdením žalovaného, že súd prvej inštancie za jediný podklad svojho skutkového zistenia vzal výpoveď žalobcu a rovnako nemožno súhlasiť s tvrdením, že neprihliadol na skutočnosť, že žalobca vo svojej výpovedi uviedol nepravdivé tvrdenie o tom, že „toto je prvý krát, čo som podal žalobu na ochranu osobnosti“, nakoľko súd prvej inštancie sa s uvedeným v odôvodnení rozhodnutia vysporiadal, poukážuc na svoju vedomosť o konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp.zn 19C/174/2012 (vyplývajúcu z evidenčných pomôcok Okresného súdu Košice I), a dospel aj k správne záveru o nemožnosti vyhodnotiť na základe tohto prednesu žalobcu celú jeho výpoveď za nevierohodnú a nepravdivú . Správne pritom zohľadnil výsledky vykonaného dokazovania, kde bolo preukázané, že výroky žalovaného neboli pravdivé a sú spôsobilé objektívne zasiahnuť do cti žalobcu, s ktorým konštatovaním sa stotožňuje aj odvolací súd.

47. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní v danej veci skúmal všetky relevantné otázky, t.j. kto zásah do práva na ochranu osobnosti vykonal, do koho osobnostnej sféry zasiahol, čoho sa zásah týkal, kde došlo k tomuto zásahu a ako boli informácie formulované. Zohľadnil okrem iného aj tú skutočnosť, že stupeň dovolanej kritiky sa mení podľa charakteristiky adresáta a že hranice akceptovateľnosti kritiky sú nastavené najširšie u politikov, avšak dospel k správne mu záveru o tom, že namietaným konaním žalovaného došlo k zásahu, ktorý prevyšoval mieru prípustnú. Odvolací súd rovnako ako žalobca poukazuje na Nález ÚS ČR zo 17. júla 2007, sp. zn. IV.ÚS 23/05 v zmysle ktorého prezumpciou dovolenej kritiky je chránený len hodnotiaci úsudok a nie tvrdenie faktov, ktoré v miere, v ktorej slúžia za základ kritiky, musí naopak dôkazne preukazovať sám kritik a platí, že zásadne budú chránené len tvrdenia pravdivých skutočností. Aj podľa judikatúry Ústavného súdu SR, treba rozlišovať medzi skutkovými tvrdeniami a hodnotiacim úsudkom a okolnosť, že žalobca je osobou verejného záujmu môže mať svoje následky iba vo vzťahu k hodnotiacim úsudkom, či údajom zo súkromia žalobcu, avšak nie vo vzťahu k neprímeraným tvrdeniam (II.ÚS 209/08 uznesenie z 13.5.2008).

Aj odvolací súd má za to, že pre potrebu zvýšenej akceptovateľnosti kritiky u politikov sa vždy musí jednať o vecnú kritiku, teda o kritiku založenú na celkom alebo výrazne neskreslených faktoch, čo žalovaný v danom prípade nepreukázal, naopak bolo preukázané, že žalovaný vychádzal pri svojej kritike z nepravdivých a ničím nepodložených skutkových tvrdení. Na uvedených záveroch nič nemení ani skutočnosť, na ktorú žalovaný opakovane poukazuje v odvolaní a to, že v čase zásahu bol v postavení poslanca a teda bolo jeho povinnosťou obhajovať záujmy obyvateľov mestskej časti, ktorú zastupoval, avšak túto svoju povinnosť si mal plniť primeraným spôsobom, vychádzajúc z podložených skutkových tvrdení a vo forme vecnej kritiky. Za správny považuje odvolací súd aj záver o tom, že bolo nepostačujúcim samotné ospravedlnenie a dôvodnosti priznania náhrady nemajetkovej ujmy v žalobcom uplatnenej výške, ktorá je len symbolickou náhradou.

48. S poukazom na uvedené odvolací súd má za to, že podrobné a zákonu zodpovedajúce sú dôvody napadnutého rozsudku, v ktorých sa súd prvej inštancie dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými skutkovými okolnosťami potrebnými pre rozhodnutie o uplatnenom nároku, vrátane všetkých tvrdení a námietok účastníkov konania (teda aj námietok žalovaného, na ktoré žalovaný opakovane poukazuje v odvolaní). Odvolací súd teda dospel k záveru, že postupu prvoinštančného súdu v konaní ani jeho rozhodnutiu (vrátane výroku o trovách konania) nie je možné vytknúť pochybenia zakladajúce záver o naplnení niektorého z uplatnených odvolacích dôvodov.

49. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v súlade s ust. § 396 ods.1 CSP v spojení s § 255 ods.1 CSP a § 262 ods.1, 2 CSP. Žalovaný nebol v odvolacom konaní úspešný, preto nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Nárok na náhradu trov odvolacieho konania vznikol úspešnému žalobcovi a to v celom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

50. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).